

Kodály

*Szélcsendben, zúgó viharban
szólít immár szakadatlan,
fű közül, tavaszi lombból
üzenget a csillagokból.
Túl a semmin, a balálon,
lüktet, mint eleven áram,
csontot őrlő televényből
makacs bite ég felé tör.
Vejnemöjnen zengő húrján
gátakat-szakító hullám,
zsoltárokban, balladákban
tisza hangja zeng hibátlan,
tündököl mind fényesebben
égretárt gyermekszemekben,
s testi biányát betöltvén,
megmarad, mi benne törvény.*

Henry Moore: Király és királyné

*ülnek a tájban
mozdulatlanul
súlyos kezük ölükbe ejtve
mögöttük dombok mezők
nézik a felbőnyájak vonulását
Nap Hold csillagok gyúltát hamvadását
hallgatják némán
lábuk előtt a víz
torlódó szerteporló hullámmainak robaját
kerekre-koptatott
kavicsok ovál kagylók koccanását
párban örökké
szikár-meztelen testüket kitárva
szélnek hónak esőnek
szembefeszülve
az Idő meg-megújuló
lovasrohamaival
fejükön a korona rezdületlen
ülnek a tájban
fölmagasodva ősi
nyugalomban király királyné*

Tovább lobog

*Minket a szerelem balálra ítél,
vetkőztet csontig meztelenre.
Átvilágít rajtunk a védtelenség.
Elfogyunk lassan, egymást ölelve.*

*Arcunk mögött a Nap tovább lobog.
Összeforrunk: két kápolna-virág.
Kinyújtott testtel, mint a szarvasok:
Holdig szökkennek fölöttünk a fák.*

(Köszöntjük a 70 éves költőt!)

